

ЕХО ОТ "АСКЕЕР"

Явор Гърдев, режисьор:

Трябва да спрем да се унижаваме сами

Явор Гърдев взе първия си "Аскеер" за режисура за спектакъла "Бастард", след като вече бе получил годишния приз и на САБ. Представлението на варненската трупа бе наградено и като най-добро през годината. "Бастард" има покана за участие в следващия Международен театрален фестивал "Радуга" в Санкт Петербург.

Интервю на Галина РУЛЕВА

Яворе, когато получи "Аскеер"-а, защо благодари на фондацията за "процеса на самопреодоляване"? Изненадан ли си, че те наградиха?

- Театралният процес, както и икономическият в България започват да страдат от свръхцентрализация. Има някаква презумпция, че в провинцията се правят само второкачествени неща. Радвам се, че опитите на варненския театър бяха забелязани.

- Как избра този текст?

- Много отдавна исках на направя "Крал Джон" на Дюренмат и когато на един коктейл огледах изба "Димят", веднага ми се стори, че там би излязло чудесно представление.

- Защо се връщаш към класически образци, докато около нас всичко ври и кипи от проблеми?

- Това, че в "Бастард" нещата се случват в началото на XIII век, не е възстановка, а желание да се говори за проблем, който остава винаги един и същ.

Около идването на папата се видя как има два типа събития - такива, които са важни за къс отрязък от време, и вечни. Разделянето на Римската от Цариградската църква през 1054 година се оказва събитие, жизнеопределящо през следващите десет века.

- Какво би дало стабилност на отделния човек в съвременността, за да се усеща на мястото си точно тук? Не се уморихме да повтаряме, че става все по-зле.

- Зависи от гледната точка. Ако вземем сдитуацията преди десет години, сегашната е по-добра. Но има негативна склонност към идеализация на миналото и регулярно самоунижение. Ние самите гледаме на себе си като на неспособни да извършим нещо, което да даде смисъл на сегашния ни живот.

Това обаче не се отнася за мен. Дразня се само че един българин става много по-важен, ако е направил нещо навън и после от тази позиция се върне тук. А ако у нас прави много по-интересни неща, това не се забелязва, защото мястото, в което живеем, е прието за лошо. То не е ценно. И докато не започне да става ценно, никога няма да постигнем уют. Много хора вярват, че икономическото положение е основният фактор за това, но не е. Националната депресия е възможна и при много висок стандарт на живот.